

VERLANGEN NAAR.....

December. Een maand van verlangens. Groot en intens of juist klein en bescheiden. Reële verlangens of juist onbereikbaar. Diep en alles overheersend of onbestemd en vaag. Zovele soorten van verlangens. Er zijn er die, vergezeld van wortel, hooi en water, in de schoenen terecht zijn gekomen. Anderen worden zeer behoedzaam onder de kerstboom geschoven. Hoe is dat met uw verlangens? Heeft u ze nog of bent u gewoon dankbaar voor en tevreden met het leven dat u nu leeft?

Voor mijn verlangen is mijn schoen te klein en zal de ruimte onder de boom nooit groot genoeg zijn. Zij is nl. groot, diep en intens maar tegelijkertijd ook heel bescheiden. Met een hele grote kans, dat zij in deze tijd van klimaatverandering, met als gevolg opwarming van de aarde, niet in vervulling zal en kan gaan. Wat dat verlangen dan is? Wel, ik zou zo graag weer eens een witte Kerst hebben!

Op 24 december een lucht, die zwanger is van sneeuwvlokken, die vanaf 5 uur in de namiddag zachtjes, heel zachtjes naar de aarde

dwarrelen en die in de loop van kerstavond de hele wereld om ons heen bedekken met een glinsterend, wit tapijt. Een tapijt dat al het lawaai van ruzie, oorlog, onmin en onvrede dempt en dat verdriet, gemis, haat, schuldgevoelens en onverdraagzaamheid voor even bedekt.

Wat die laatste twee betreft: het is nou niet bepaald dat ik er gebukt onder ga, maar ik ben er ook niet vrij van. En de oorzaak: mollen. Ja, die vriendelijke, zwartfluweelzachte gravertjes, met zo'n aandoenlijk spits snuitje en die grappige grote voorpootjes, waarmee ze wel een ravage aanrichten in mijn tuin en op mijn erf. Herten, vogels, rupsen, al die beesten, die het gemunt hebben op mijn oogst: ik heb geleerd ze te verdragen. Meer dan dat, ik kan er met grote bewondering en verwondering van genieten. Hoe anders is dat met die mollen, die mijn bloemenparadijs, mijn grote passie, totaal weten te ondermijnen. Met hen ben ik dan ook de harde strijd aangegaan. Ik heb er intussen heel wat weggevangen. Toegegeven, het is steeds weer even een dingetje om dat beestje uit die klem te halen, maar de euforie over de vangst is sterker. Tot die ene dag.

Op een ochtend was er zelfs een mol in mijn bloembak van 6 meter lang geklommen. Aan de ene kant er in en aan de andere kant er weer uit. En al mijn Fuchsia's losgewoeld en scheefgezakt. Die mol haalde echt het slechtste in mij naar boven. Meteen een klem gezet en nog geen kwartier later had ik beet, zij het, dat het diertje nog leefde..... Om een lang verhaal kort te maken: ik heb een eind gemaakt aan het leven van die mol. Met bevende knieën en trillende handen, maar dat heb ik gedaan. Kort daarna las ik het boek: 'De kat van de Dalai Lama'. Een bijzonder verhaal over een kat, die na gedumpt te zijn op straat, gevonden werd door de Dalai Lama en vervolgens liefdevol opgenomen in zijn huishouding. Vanuit die positie geeft de kat ons een inkijkje in de wereld van het Boeddhisme. Zo liep er op een dag een muis door de keuken. En daar die kat nu eenmaal een kat was, heeft ze die muis gevangen en gedood. Iemand van het personeel zag dat en vertelde het aan de Dalai Lama. Vervolgens werd de kat op het matje geroepen en

ernstig berispt. “Want”, aldus de Dalai Lama, “alle schepselen hebben recht op leven, mensen, maar ook dieren”. Het doden van die muis was dus uit den boze, ook al zat dat het in de aard van die kat. Dit eenmaal gelezen nestelde mijn mol zich in mijn hoofd met als gevolg een nogal gravend schuldgevoel.

Niet lang daarna hielden we ons binnen onze Kring bezig met de getuigenis van Jeanne de Chantal, die zij na de dood van Franciscus van Sales geschreven heeft, ten behoeve van zijn heiligverklaring. En met name met het hoofdstuk over zijn verdraagzaamheid, die in haar ogen grenzeloos was. Zij schrijft daarin, dat Franciscus zonder enige beperking alles verdroeg wat God hem toestuurde of liet overkomen. Wat mij steeds weer treft zijn die laatste woorden: wat God hem toestuurde of liet overkomen.

Onmiddellijk popte mijn mol weer op. Nou denk ik niet, dat God bewust die mol op mijn pad stuurde, maar dat beestje was wel één van zijn schepselen. Spinnen vang ik intussen in een potje en zet ze buiten, maar luizen, vliegen, muggen, muizen, ja zelfs slakken, delven bij mij het onderspit. Mollen dus ook. En toch.....als ik die kleine ongemakken al niet verdragen kan, wat zegt dat dan over de grote, waar we allemaal op zijn tijd mee geconfronteerd worden. Dat overkwam ook Franciscus van Sales, maar hij bleef daar geduldig en rustig onder, aldus Jeanne. Een gelijkmoedigheid, die hij zelfs wist te bewaren bij verdriet dat hem overkwam. Hij ging daarin heel ver. Zo schrijft hij in zijn boek ‘Inleiding tot het devote leven’:

“Aanvaard niet alleen het leed zelf, maar verdrag ook geduldig de omstandigheden en de gevolgen ervan”

Blz. 155, derde deel, hfdst. 3

Woorden, die mij in deze decembermaand mee terugnemen naar die 24ste december 2020, waarop mijn wereld instortte, toen Corona een eind maakte aan het leven van één van mijn kinderen. Maar ook woorden, die de afgelopen twee jaar met mij meegingen en mij steeds weer tot steun zijn geweest, want, ondanks moeilijke

momenten voel ik nu vooral heel veel dankbaarheid, dat ik, in verbondenheid met velen, toch weer een weg heb gevonden van hoop en vertrouwen. Een weg, waarop ik met herwonnen levenskracht terug mag kijken op een liefdevol, prachtig leven met mijn kind.

Die inktzwarte decemberdag had ik nooit gedacht ooit nog weer Kerstmis te kunnen vieren. Nu, twee jaar later, zie ik gelukkig weer dat, beetje bij beetje, het Licht van het Kerstkind door weet te dringen in mijn duisternis. Nu meer dan ooit voelt het als troost, als een belofte, dat er te midden van een nog altijd schrijnend, enorm verlies ook voor mij een Kind is geboren, die mijn Gids, mijn steun, mijn toeverlaat wil zijn op de gladde, steile paden die wij hebben te gaan. En wat een geschenk, dat Franciscus van Sales en Jeanne de Chantal mij voorgaan in zijn voetstappen.

Diepe duisternis op 24 december, maar op de 25ste overwint toch het Licht. En wat zou het mooi zijn, als die 24ste de sneeuwvlokken neer zouden dwarrelen. Om al het duister te bedekken en de schittering van het Licht te laten weerkaatsen op het sneeuwdek. Voor even vrede, met alles en iedereen. Ja, zelfs met de mollen. Ik weet, dat in het nieuwe jaar, vanonder de sneeuw de molshopen weer zichtbaar zullen zijn. Op de Gerarduskalender las ik onlangs deze uitspraak:

Er is een grens waar tolerantie ophoudt een deugd te zijn.

Wat zou ik hierover eens graag met Franciscus en Jeanne van gedachten willen wisselen!

Wil Vos - Post

